RAPPORT TER TERECHTZITTING
in zaak 257/85 *

I — De feiten en het procesverloop

1. Verzoekster werd op 1 juli 1973 door het Europees Parlement (Liberale en Democratische Fractie) als tijdelijk functionaris in de rang B 3 aangesteld voor de duur van de afwezigheid van J. Starquit. Bij aanvullende overeenkomst van 31 januari 1975 werd haar overeenkomst omgezet in een overeenkomst voor onbepaalde duur.

2. In april 1981 stelde de Liberale en Democratische Fractie verzoekster een wijziging van haar overeenkomst voor, inhoudende dat zij in rang C 2 zou worden ingedeeld. Hiermee stemde zij in door de aanvullende overeenkomst van 7 april 1981 te ondertekenen. De herindeling ging in per 1 november 1980. Verzoekster betaalde het verschil in salaris tussen de rangen B 3, salaristrap 4, en C 2, salaristrap 5, terug.

3. Bij brief van 15 oktober 1984 zegde de voorzitter van de Liberale en Democratische Fractie haar contract van tijdelijk functionaris tegen 1 december 1984 op op grond van de gewijzigde politieke constellatie in het Europees Parlement.

4. Verzoekster heeft steeds te Parijs gewerkt.

5. Op 11 april 1985 diende verzoekster bij het Europees Parlement een „verzoek" in, dat evenwel onbeantwoord bleef. Daarop stelde zij op 18 augustus 1985 het onderhavige beroep in.

6. De schriftelijke procedure heeft een normaal verloop gehad. Het Hof, Vierde kamer, heeft op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

1. Blijkens het verzoekschrift concludeert *verzoekster* dat het den Hove behage, het Europees Parlement te veroordelen tot:

a) uitbetaling van salaris over een aanvullende opzegtermijn van zeven maanden op basis van haar laatste salaris, conform artikel 47 van de Regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van de Europese Gemeenschappen;

b) herstel van verzoekster in categorie B alsof haar loopbaan normaal was verlopen, met alle daaraan verbonden rechtsgevolgen voor met name haar pensioenrechten, zowel voor als na haar ontslag;

c) betaling van schadevergoeding wegens het voor en na haar ontslag gederfde salaris. Verzoekster begroot het in de periode 1981-1984 door haar gederfde salaris op 200 000 FF. De door het ontslag veroorzaakte schade moet worden begroot op ten minste één jaar salaris, ofwel 200 000 FF. De precieze omvang van beide schadeposten moet worden berekend door een deskundige.

* Procestaal: Frans.

2. *Verweerder* concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep niet-ontvankelijk te verklaren, althans te verwerpen;

— over de kosten te beslissen conform de toepasselijke statutaire bepalingen.

III — Middelen en argumenten van partijen

De ontvankelijkheid

A — *De eerste vordering*

1. Volgens het *Parlement* is het ontslagbesluit van kracht geworden op 1 december 1984. Bij gebreke van aanwijzingen voor het tegendeel moet verzoekster uiterlijk op die datum worden geacht kennis te hebben gekregen van de brief van 15 oktober 1984, waarbij haar ontslag was verleend. Verzoekster heeft haar klacht ingediend op 11 april 1985, dus na het verstrijken van de termijn van drie maanden van artikel 90 Ambtenarenstatuut, dat van overeenkomstige toepassing is op tijdelijke functionarissen krachtens artikel 46 van de Regeling andere personeelsleden (hierna: de Regeling). Bijgevolg is het beroep, voor wat deze vordering betreft, niet-ontvankelijk.

2. *Verzoekster* betoogt, dat de termijn van artikel 90, lid 2, Ambtenarenstatuut haar niet kan worden tegengeworpen, omdat hij in strijd is met de bepalingen van artikel 6 van het Europees Verdrag van de rechten van de mens. Voorts zou zij onbillijk zijn behandeld in vergelijking met een bij eender welke werkgever in Frankrijk in dienst zijnde werknemer, die krachtens de Franse wetgeving over een langere klachttermijn beschikt dan de termijn van drie maanden van artikel 90, lid 2, Ambtenarenstatuut.

3. Het *Parlement* antwoordt hierop, dat artikel 6 van het Europees Verdrag van de rechten van de mens betrekking heeft op de rechten van de verdediging en dat verzoekster schending hiervan niet heeft aangetoond. Het verschil in behandeling van verzoekster ten opzichte van andere werknemers in Frankrijk is het gevolg van de toepasselijkheid van de Regeling, die op haar bij uitsluiting van toepassing is. In casu kan het Franse recht geen toepassing vinden.

B — *De tweede vordering*

1. Volgens het *Parlement* komt de tweede vordering, die in wezen tegen verzoeksters herindeling is gericht — waarvan zij vanaf de ondertekening van de aanvullende overeenkomst van 7 april 1981 op de hoogte was —, eveneens te laat.

2. *Verzoekster* voert opnieuw aan, dat de termijn van artikel 90 Ambtenarenstatuut op haar niet van toepassing is.

3. Voor wat dit verzoek betreft, werpt het Europees Parlement een *tweede exceptie van niet-ontvankelijkheid* op: verzoekster heeft het besluit tot herindeling aanvaard door de aanvullende overeenkomst van 7 april 1981 te ondertekenen.

4. *Verzoekster* betoogt, dat zij de terugzetting in rang wel had moeten accepteren, daar zij verder geen andere keuze had dan ontslag te nemen.

C — *De derde vordering*

1. Volgens het *Europees Parlement* is verzoeksters eis tot vergoeding van de door het ontslag veroorzaakte schade gebaseerd op de vermeende onwettigheid van het ontslagbesluit. Volgens 's Hofs rechtspraak (arresten van 21 februari 1974, gevoegde zaken 15 tot en met 33, 52, 53, 57 tot en met 109, 116, 117, 123, 132 en 135 tot en met 137/73, Schots-Kortner, Jurispr. 1974, blz. 177, van 12 december 1967, zaak 4/67, Collignon, Jurispr. 1967, blz. 455 en van 24 juni 1971, zaak 53/70, Vinck,

Jurispr. 1971, blz. 601) kan een vordering tot schadevergoeding die gebaseerd is op de onwettigheid van de besluiten die de schade hebben veroorzaakt, niet van een vordering tot nietigverklaring worden onderscheiden. Ook voor dit verzoek geldt dus de voorwaarde van de indiening van een voorafgaande klacht binnen de termijn van drie maanden van artikel 90 Ambtenarenstatuut.

2. Ook tegen deze exceptie van niet-ontvankelijkheid voert *verzoekster* als verdediging aan, dat de termijn van artikel 90 Ambtenarenstatuut op haar niet van toepassing is.

Ten gronde

A — *De eerste vordering*

1. *Verzoekster* betoogt dat, aangezien zij een overeenkomst voor onbepaalde duur had, de opzegtermijn tien maanden moest bedragen, het maximum bepaald in artikel 47, lid 2, sub a, van de Regeling.

2. Volgens *verweerder* is deze vordering ongegrond. De maximale opzegtermijn van artikel 47, lid 2, sub a, bedraagt drie maanden. De opzegtermijn van tien maanden geldt alleen voor de functionarissen bedoeld in artikel 2, sub d, van de Regeling, te weten personeelsleden aangesteld om tijdelijk een vast ambt te vervullen dat wordt bezoldigd uit de onderzoek- en investeringskredieten; dit is bij verzoekster niet het geval: zij valt onder artikel 2, sub c.

3. In repliek voert *verzoekster* aan, dat verweerder niet heeft aangetoond dat zij niet was aangesteld om tijdelijk een uit de onderzoek- en investeringskredieten bezoldigd vast ambt te vervullen. Gelet op de onduidelijke omschrijving van haar functie kan te haren aanzien onmogelijk een opzegtermijn van slechts drie maanden gelden.

4. *Verweerder* is van mening, dat op hem geen bewijslast rust. Verzoekster kan niet ontkennen, dat zij als tijdelijk functionaris is aangesteld bij een politieke fractie. Overigens beschikt alleen de Commissie over de mogelijkheid tot het aanstellen van functionarissen die worden bezoldigd uit de onderzoek- en investeringskredieten.

B — *De tweede vordering*

1. *Verzoekster* betoogt dat zij na de haar opgedrongen terugzetting in rang C 2, salaristrap 5, het werk van een functionaris in haar oorspronkelijke rang — categorie B 3, salaristrap 4 — is blijven verrichten; had haar loopbaan een normaal verloop gehad, dan had zij dus in categorie B 3 op 1 juli 1981 salaristrap 5 en op 1 juli 1983 salaristrap 6 moeten bereiken. Zij eist dan ook om met terugwerkende kracht in categorie B te worden hersteld.

2. Volgens *verweerder* veronderstelt deze vordering dat de indeling in categorie C 2 onwettig was of om een andere reden vernietigbaar, wat niet is aangetoond. Integendeel, een en ander is om redenen van dienstbelang gebeurd.

3. In repliek stelt *verzoekster* dat verweerder niet heeft aangetoond dat de haar ondanks haar protesten opgedrongen terugzetting in rang was gerechtvaardigd uit hoofde van het dienstbelang. De Regeling voorziet niet in een dergelijk geval en zelfs niet in een schadeloosstelling, wanneer een functionaris ten gevolge van een wijziging in de politieke constellatie binnen het Europees Parlement ontslag moet nemen of wordt ontslagen. Het Hof zou deze leemte in de Regeling moeten opvullen. Verzoekster meent aanspraak te kunnen maken op toepassing van Frans recht in haar geval, ten einde vergoe-

ding van de door haar geleden schade te verkrijgen.

4. *Verweerder* herhaalt dat verzoekster om redenen van dienstbelang is ingedeeld in categorie C 2, salaristrap 5, waarvoor hij verwijst naar een brief van de secretaris-generaal van de Liberale en Democratische Fractie van 11 juli 1980 aan verzoekster. Volgens deze brief was de aard van de werkzaamheden die de op deze post aangestelde functionaris diende te verrichten, als gevolg van de herstructurering van het secretariaat van de Liberale en Democratische Fractie te Parijs veranderd. Die herstructurering was noodzakelijk geworden door de wijzigingen waartoe de resultaten van de eerste rechtstreekse verkiezingen van juni 1979 hadden geleid.

C — *De derde vordering*

1. Ten slotte stelt *verzoekster* schade te hebben geleden door haar onrechtmatige herindeling en door haar onverhoedse ontslag, waarvoor geen ernstige en reële grond bestond.

2. *Verweerder* repliceert, dat de betrokken indeling rechtmatig was en overigens door verzoekster was aanvaard. Ook haar ontslag was geschied in overeenstemming met de vereisten van artikel 47 van de Regeling en was geheel ten overvloede behoorlijk en voldoende gemotiveerd door de verwijzing in het ontslagbesluit naar de als gevolg van de verkiezingen gewijzigde constellatie binnen het Parlement. In dit verband verwijst verweerder naar 's Hofs rechtspraak (arresten van 26 februari 1981, zaak 25/80, De Briey, Jurispr. 1981, blz. 637, en van 18 oktober 1977, zaak 25/68, Schertzer, Jurispr. 1977, blz. 1729).

C. Kakouris
rechter-rapporteur